

Merlin ajándéka

Az Alapítók karácsonyi története

Írta: G. Norman Lippert

Ajánlom az összes barátomnak a Grotto Keep fórumról.

Anégy alak – két férfi és két nő – megállás nélkül vágott át a nagytermen, a hosszú asztaloknál zsebongó diáksereg között.

- Olybá tűnik, hogy ez az időszak évről évre hamarabb érkezik, nem? – jegyezte meg a magas férfi, aki gondosan nyírt körszakállat viselt. – Az ember fejében még az is megfordul, hogy egy bizonyos, az idővel kísérletezgető boszorkány a ludas benne.

- Az idők végezetéig ezt akard emlegetni, Godrik? – sóhajtotta a kék ruhás, sötét hajú nő hamiskás mosollyal. – Egy nap tökéletesíteni fogom azt a szerkezetet. S ha így lesz, te leszel az első, aki megköszöni nekem.

A szoborszerű, fonott, vörös hajú nő a másikra pillantott.

- Hogy is akard hívni, Hedvig? Mindig elfelejtem.

- Azt hiszem, „időnyerő”-ként emlegette – szólt a kimért, kopasz varázsló halvány, gúnyos mosollyal. – Ami már eleve abszurd; nem lehet időt „nyerni”.

A sötét hajú boszorkány, Hollóháti Hedvig elhúzta a száját.

- Nem szó szerint kell érteni, Malazár. A lényeg az, hogy időt teremthetsz, nyerhetsz magadnak olyasmire, amit először nem tudtál megtenni. A szerkezet elfordításával működésbe lépnek a benne összegyűjtött mágikus elemek...

- Ha nem tévedek – vágott közbe Griffendél Godrik szelíden, és miközben fellépdeltek az emelvényre, saját gazdagon terített asztalukhoz, kezét Hollóháti vállára tette –, van egy hagyomány, aminek meg kell felelnünk.

- Valóban – bólintott a fonott hajú, magas nő, Hugrabug, és helyet foglalt. – Artifex?

Egy nagy szemű és szájú, vékony fiatalember pattant fel az asztal végén, ahol eddig a négyest várta. Combja az asztallapnak ütődött, és ő a vészesen megingó vizespohara után kapott.

- Igenis! Itt vagyok, Madam Hugrabug.

- Legyél oly kedves, és idézd fel legutóbbi ünnepi hőstetteinket!

Artifex előhúzott egy pergamentekercset, és kihúzza magát, az asztalra ejtette az alját. Közelebb kellett hajolnia, hogy kibogarászhasa az írást.

- A tíz évvel ez elóttivel kezdem – mondta, majd olvasni kezdett. – Mikor még csak ifjancok voltunk, az alapítók, nagylelkűségük jeleként, betértek egy jobbágy lakába, és vele, a családjával és szomszédjaival boldog dalok éneklésébe fogtak. Mardekár ellenezte. A következő télen az alapítók felajánlották az egyévi sarcot a mugli piac felépítésére. Mardekár ellenezte...

- Igen, igen – legyintett Griffendél nagy sóhajjal. – De mit tegyünk idén? Ami azt illeti, én szeretnék most valami egészen mást tenni. Mindig inkább a vagyonunkból adtunk, mintsem a képességeinkkel szolgáltunk volna nekik. Nem épp ez ellen oktatjuk a nebulókat?

- Ti valóban ez ellen tanítjátok őket – jegyezte meg Mardekár.

Hollóháti határozottan biccentett, és letette boros serlegét.

- Godriknak igaza van. Régóta nem használtuk okkal a képességeinket. Hiszen nem azt hirdetjük, hogy aki tud, tegyen, aki meg nem...

- Kérlek, ki ne mondd! – mordult fel Hugrabug. – De akkor mit tegyünk?

Ebben a pillanatban a nagyterem hátsó ajtaja visszhangos csattanás és hideg fuvallat kíséretében kivágódott, és a kavargó hópelyhek felhőjén át egy alak sétált be rajta.

Az emelvényen Mardekár az égre emelte tekintetét.

- Vannak, akik nem tudnak leszokni a drámai belépőkről. – Végignézett az emelvényre felhágó magas férfin, aki vastag bundát és nehéz csuklyát viselt, aranyszín szakálla beterítette mellkasát.

- Merlinus – szólta Griffendél, és kissé felemelkedett ültében, hogy üdvözlje a jövevényt. – Nem is tudtuk, hogy a birodalomban vagy. Üdvözlünk!

A férfi mosolytalanul odabiccentett neki.

- Köszönöm, alapítók, de nem azért jöttem ide ma este, hogy részt vegyek az ünnepi lakomán. Nagyon fontos híreket hoztam magától a királytól.

- Trufflebaumtól? - biggyesztette le az ajkát Hollóháti. - Miért érdekelne bennünket bármi is attól a névleges vezetőtől? Nem ő a varázsvilág igazi királya, és ő is nagyon jól tudja, hogy a Roxfort iskola önálló területként működik.

- Az én forrásom nem Trufflebaum - felelte Merlin mély, morgó hangján. - *A királytól jöttem.*

Hosszú csend állt be, amíg az asztalnál minden szem rá szegeződött. Végül Hugarbug törte meg a némaságot.

- Kreagle-től?

- Nevetséges - emelte fel a kupáját Mardekár. - Gyermekmese. Kreagle király, a varázsvilág első királya rég halott, mint azt mindenki tudja.

- Azért nem mindenki - javította ki Hugarbug szelíden. - És nem csupán a gyermekek hisznek ebben a mesében, *mint azt tudod.*

Griffendél alaposan végigmérte a jövevényt.

- Egészen biztos vagy ebben, Merlinus? Gondolom, nem fog megdöbbsenteni, ha elárulom, a hűséged és megbízhatóságod kérdése sokszor beszédtem a falak között. Elég hihetetlennek tűnik az állításod.

Merlinnek a szeme sem rebbent.

- Nem találkozom vele túl gyakran, de felismerem, ha meglátom. Elég nehéz lenne összetéveszteni valakivel. Tud a hagyományokról, és szeretne megbízni titeket egy küldetéssel, mely méltó a hatalmatokhoz és nagyságotokhoz, legalábbis nagyrészt. - Tekintete Mardekárra siklott, aki összeszűkülő szemekkel meredt rá.

Az asztal végén Artifex óvatosan megköszöri a torkát.

- Ööö, próbálom tartani a lépést, uraim és úrnőim, de egy kissé összezavarodtam. Mi ez a legenda az első királyról, Kreagle-ról? Be kell ismernem, a szüleim nem jeleskedtek igazán a mesemondásban.

Griffendél nem vette le tekintetét Merlinről, úgy kezdett a magyarázatba.

- Kreagle király nyélbe ütött egy megállapodást, mely véget vetett a több évtizede húzódozó háborúskodásnak a manók és koboldok között. A szóbeszéd szerint a manók halhatatlansággal jutalmazták.

- A házimanók? – pillantott fel Artifex a tekercséből. – De hát még ők maguk sem halhatatlanok.

- Nem a házimanók – felelte Hollóháti. – A házimanók a koboldok és manók közös leszármazottaik. Az őseik a maradás mellett döntöttek.

Artifex összevonta a szemöldökét.

- Hol... maradtak?

- Sztorizgatásra később is lesz idő – vágott közbe Mardekár, és Merlinushoz fordult. – Vagy csaló, vagy bolond vagy. Kreagle sírja talán feltérképezhetetlen helyen van, és a történelem során a feledés homályába borult, de ugyanolyan valóságos, mint ez az asztal. Mondd azt, hogy ezt a titokzatos küldetést te adod, nem kell a történethez ünnepi díszkörüítés, köszönjük szépen.

Merlin egy pillanatig Mardekár arcát tanulmányozta, aztán halványan elmosolyodott, majd biccentett.

- Egy fiatal, Gabriella nevű boszorkány ma éjjel áldozatául esik egy nagyon okos vérfarkasnak. Ezt minden áron meg kell akadályozni, mivel a boszorkány vérvonala nagy fontosságú lesz az eljövendő korokban. A kunyhója itt van, a közeli erdőben, habár a pontos helyét nem ismerem. Azonban könnyedén felismerjük a kémény melletti törött szélkakasról.

- Ez volna a küldetés? – vigyorodott el Mardekár. – Megkeresni egy jobbágy házát a téli éjszakában? – Felnevetett, mintha már maga az ötlet is nevetséges volna.

- Nem igazán a mi módszerünk – ismerte el Hugrabug. – De ha Merlinus információi helytállóak...

Mardekár elutasítóan legyintett.

- Eggyel több vagy kevesebb jobbágylány, mit számít? Még a vérfarkasok is megérdemlik a karácsonyi lakomát, nem?

- Kétkedni kétkedhetsz, Malazár – jegyezte meg Hollóháti fagyosan. – De nem viccelődhetsz az emberérettel, *főleg* karácsonykor nem. A szíved ugyanolyan hideg, mint az éjszaka, melybe úgy ódzkodsz kilépni.

- Egyet árulj el, Merlinus – hajolt közelebb Griffendél az asztal túloldalán álló

hatalmas emberhez. - Ha ez a küldetés olyan fontos, miért nem téged küldtek a végrehajtására?

Merlin nem válaszolt azonnal. Mikor mégis, nem nézett a másik szemébe.

- Megesküdtem, hogy nem veszek részt az ügyben. A király a szavamat vette.

- És vajon miért? - kérdezte Godrik csevegő hangnemben, és kissé felvonta szemöldökét.

- Ezt talán kérdezd magától, a királytól, Godrik - felelte Merlin.

Griffendél elégedetten biccentett.

- Elfogadom a küldetést, Merlinus, feltéve, ha te is csatlakozol hozzánk, még ha nem is tehetsz semmit. Talán Malazárnak lesz igaza, és csak egy sétát teszünk a hóban, de miért lenne ez baj? Hiszen éppen arról beszéltünk az imént, hogy kamatoztatni szeretnénk a képességeinket. Ki tart velem?

Hollóháti mosolyogva előhúzta pálcáját.

- Én igen. Rég kalandoztunk utoljára egyesített erőkkel.

- Az én támogatásomra is számíthatsz - állt fel Hugrabug.

Az asztal végén Artifex pennája halkán sercegett, ahogy a férfi motyogva írt.

- Mardekár... ellenezte... - Alighogy leírta az utolsó szót, a tollszár kiugrott ujjai közül, és lebegni kezdett az asztal fölött.

- Ezt húzd ki - szólt Mardekár könnyedén. A pennára szegezett pálcájával pöccintett egyet, mire az visszahullott a pergamenre, és átsatírozta az utolsó sort. - Azt hiszem, én is csatlakozom ehhez a küldetéshez. A saját szememmel akarom látni, mi sül ki ebből.

- Remek, remek - mondta Artifex, miközben sikertelenül próbálta elkapni az ide-oda táncoló tollszárat. - A visszatérésükkor mindent lejegyzek a kalandjukról.

Mardekár, még mindig az izgó-mozgó pennával játszadozva, maga is talpra állt.

- Ami azt illeti, kedves bárd, úgy hiszem, te is csatlakozol hozzánk. Csak hogy a saját szemeddel láthasd, amit lejegyzel.

A csoport lelépdelt az emelvényről, leghátul Artifexszel, aki még mindig a csintalan penna után kapkodott.

- Igen, nagyon jó - szólt nem sok lelkesedéssel.

Az ajtóban Hollóháti megtorpant, és hátra fordult. A legközelebbi hosszú, diákok részére fenntartott asztalhoz lépett, és végigfuttatta rajta a tekintetét. Mikor meglátta, amit keresett, előre nyúlt, és felemelte azt.

- Hát ezzel meg mihez akarsz kezdeni? – pislogott Griffendél a Hollóháti kezében lévő méretes tökre.

- Már régóta ki akarok valamit próbálni – felelte élénken a boszorkány, és felszegte állát, ahogy elhaladt a férfi mellett.

A csoport ezután átvágott a rotundán, egyenesen a hatalmas kapuk felé tartva, s azon túl a téli éjszakába.

Kérlek, Artifex, jegyezd fel – fészkelődött Mardekár –, hogy határozottan elleneztem az utazás ezen módját.

- Csend legyen, Malazár – kiabálta túl Hugrabug a szelet. – Nagyon is ide illő, ahogy már Hedvig is elmagyarázta.

- Valóban, mivel nem tudjuk a lány kunyhójának pontos helyét, nem hoppanálhatunk – mondta Griffendél. – A seprűk pedig túl nagy feltűnést keltenének a mugli területeken. Ezt pedig manapság próbáljuk inkább elkerülni. Ez a mód lehetővé teszi a számunkra, hogy tökéletes inkognitóban fésüljük át a rengeteget.

- Ez egy tök – szögezte le Mardekár óvatosan.

- Ez egy *szán* – helyesbített Hollóháti. – Habár kinézetre még mindig hasonlít egy kicsit a tökre...

- A szagát nem is említve – vágott közbe Mardekár.

- De tökéletesen megfelel a céljainkra. És ha engem kérdeztek, a rénszarvasok különös bájt adnak neki.

- Én továbbra is egerekként gondolok rájuk – morogta Mardekár. – Szeretném, ha a bárd is így hivatkozna rájuk, hiszen mind ők, mint a szán visszanyerik eredeti formájukat... ööö, mikor is?

Hollóháti felsóhajtott.

- Éjfélkor. Nézd, nem tehetek róla. Az efféle mágiának megvannak a maga korlátai. Ez nem egy átlagos átváltoztatás. Azt sosem tudnám egész este fenntartani. Ez tündérvarázslat, amit a keresztanyámtól tanultam. Mindig is ki akartam próbálni.

- Igazán nagy öröm, hogy mi is részt vehetünk a kísérletben – jegyezte meg Mardekár.

- Mennyi időnk van, Merlinus? – kérdezte Griffendél, aki a szán bakján ült, és a rénszarvasokat hajtotta.

- A vérfarkas akkor támadja meg az ifjú Gabriellát, mikor az visszatér a kunyhójába, pontosan öt perccel tizenegy után – felelte Merlin. – A farkas lesben áll, így még az előtt elzavarhatjátok, hogy a lány megérkezne, így ő sosem tudna a közbeavatkozásunkról. Az csak... bonyolítaná a dolgokat.

Hugrabug töprengve a mágus felé fordult.

- Korábban azt mondtad, a vérfarkas okos. Mit értettél ez alatt?

- Drága hölgyem, úgysem hinnéd el, ha elárulnám. Legyen elég annyi, hogy ez a vérfarkas, emberformájában egy kisebb mugli nagyúr, aki történeteket ír. Állítólag nem is túlságosan jókat.

- Ez percről percre egyre érdekesebb lesz – mosolygott Mardekár.

A szán halkán siklott az erdőben, fel a dombokon, át a fák között. A hófedte táj kékesen derengett a telihold fényében. A csupasz ágakról szikrázó jégcsapok csilingeltek, ahogy a rénszarvasok keresztülvágták közöttük.

- Későre jár – szólt egy idő után Hollóháti. – Ilyen tempóban nem fogjuk időben megtalálni a kunyhót. Több szemre lesz szükségünk. Különváljunk?

- Nem javaslom, hacsak nem dugdosol még valahol pár tököt – felelte Griffendél.

- Én talán segíthetek – húzta ki magát ültében Hugrabug. – Artifex, van még nálad azokból a mézeskalács süteményekből?

- Nálam, ööö, nincsen mézeskalács – hebegte a fiatalember. – Attól tartok, nem tudom, miről beszél, úrnóm.

- Ne feledd, Artifex, boszorkányok és varázslók vagyunk – szólt Griffendél. – Sokkal többre lesz szükséged, mint pár fürge ujj, hogy elrejtssd előlünk a süteményt. Ott vannak a jobb mellzsebedben. Ugye megosztanád velünk?

Artifex színpadiasan megtapogatta a zsebét.

- Ja, hogy ezek?! Hehe... Hát persze. Egészen kimentek a fejből. Tessék, madam Hugarbug.

Hugarbug elvette Artifextől a nagy mézeskalácsot, magasra emelte, majd cinkosul a társaira sandított.

- Ezt mindig ki szerettem volna próbálni – mondta. Miközben a szán továbbra is lágyan ringatózott, pálcája hegyét a homlokához érintette. Egy pillanattal később, mikor elvette, a varázspálca végén hosszú, ezüstös szál lengett a hűvös szélben.

- Mint mikor a merengőt használod – jegyezte meg Hollóháti. – De mihez kezdesz vele?

Válasz helyett Hugarbug felemelte a mézeskalácsot, és köréje tekerte az ezüstös szálát. Mikor végzett, pálcája hegyét elrántotta a süteménytől, mire a fonál elszakadt, egészen rásimult a mézeskalácsra, aztán beleivódott.

- És egészen pontosan mit... - kezdte volna Mardekár, ám a folytatás a torkára fagyott, ahogy a sütemény ugrott egyet Hugarbug tenyerén. Alakja változni kezdett, apró lábakat, zömök karokat és nagy, lapos fejet növesztett. A süteményt díszítő cukorkákból lett a szeme, egy vékony mélyedés pedig mosolygó száját formált.

- Nagyon ügyes – jegyezte meg Merlin elismerően. – Egy mézeskalácsember, hogy segítsen a kutatásban. Meg is van neki a legszükségesebb szerve hozzá: a szeme.

Hugarbug büszkén bólintott.

- És sietni fog, nehogy összetalálkozzon egy éhes jobbággal út közben – mondta, aztán a mézeskalácsemberhez fordult. – Egy kis kunyhót keresünk, melynek tetején, a kémény mellett törött szélkakas van. Ha megtaláltad, siess vissza, és vezess oda minket!

- Sebes leszek, akár a szél – bizonygatta a mézeskalácsember vékony kis hangján, s

hozzá fel-le szökdécselt Hugrabug kezében. – Nem fognak elkapni!

Egy pillanattal később az emberke leszánkázott a szán elülső oldalán, majd beviharzott a holdfényben úszó fák közé. Útját vékony ösvény mutatta a hóban.

- Ez rendkívül nevetséges terv – szölt Mardekár. – Ezt nyugodtan feljegyezheted.

- Ööö, erről jut eszembe – pillantott fel Artifax a pergamenjéből –, most már kérdezhetek Kreagle király felől? Bárdként és krónikásként úgy vélem, tudnom kellene az ilyesfajta dolgokról.

- Miért is ne? Elvégre ráérünk – válaszolta Griffendél, miközben ide-oda járatta tekintetét a szán mellett elsuhanó fasorok között. – Helga, azt hiszem, te ismered legjobban a legendát.

Hugrabug biccentett.

- Igazából nagyon egyszerű kis történet. Mikor Kreagle király elfoglalta a trónt, mint a varázsvilág első uralkodója, háború tört ki két varázslényfajta között. Az egyik felet a koboldkirály vezette, akit mindenki jól ismer, a másikat pedig a manókirály, akit viszont nem, mivel az ő faja már hosszú ideje itt hagyta ezt a világot. Hogy mi váltotta ki az ellenségeskedést, már rég homályba veszett, de egy biztos: túlságosan egyformák voltak, hogy elfogadják a másik másságát, ám ahhoz meg túl különbözők, hogy értékeljék hasonlóságukat. A manók nagyon bölcs teremtmények voltak, aprók, dörzsöltek, ám ami a legfontosabb: képesek voltak manipulálni az időt, egyenként kis mértékben, de ha összefogtak, akár nagyban is. Ezen a képességen alapult Kreagle király terve. A manó vezetők nagytanácsának segítségével választottak egy távoli helyet a földön, ahol létrehozták a világ legnagyobb feltérképezhetetlen területét. Ott aztán megalapították a manók új nemzetségét, mely nem csak a térben, de az időben is jól el volt rejtve; egy időbuborékban, melybe csak a manók képesek behatolni. Minden manó átköltözött az új nemzetségbe, kivéve, akiket házimanóként ismerünk, és akik saját szabad akaratukból döntöttek a maradás mellett.

Artifex gyorsan lekörmölte a hallottakat, aztán felkapta a fejét.

- De miért?

- A manók büszke, arrogáns népség – felelte Merlin. – Azok, akik keveredtek a

koboldokkal, önvádban dagonyáztak, és szolgálalkúekké váltak. Rabszolgává alacsonyították magukat, azt remélve, így egyszer képesek lesznek a bűnbánatra kevert vérük miatt, és egy nap bejárást nyernek a rejtett manó birodalomba.

- Megkapták a szolgálást, mi pedig az olcsó munkaerőt. Azt mondanám, ezzel az alkuval mindenki jól járt - jegyezte meg Mardekár.

- A koboldok örültek, hogy a manók eltűntek az általuk ismert világból - folytatta Hugarbug -, azonban szüntelen gyanakvással tekintettek a varázslókirályra, aki távozásukkor összejátszott a manókkal. A manók részéről, a legenda úgy szól, a vezetőik megígérték Kreagle királynak, hogy visszafizetik a bölcsességet és az erőfeszítést. Megesküdtek, hogy halálakor magukhoz idézik a szellemét, a saját világukba. Ígéretükhöz híven, a történetek szerint, több évtizeddel később a manó vezetők ismét felbukkantak nálunk, csupán néhány pillanattal a király halálát megelőzően, és magukkal vitték őt az időtlen birodalmukba, ahol feltehetően még most is él, gyógyultan, és állítólag figyel minket, akik ebben a világban maradtunk.

- Elismerem - mondta Artifex, mikor az utolsó szavakat is leírta -, tényleg tündérmesének hangzik. Nem rossz, de ettől függetlenül mese habbal.

- Ígéretes a legény - vélekedett Mardekár.

- Nézzétek! - mutatott előre Griffendél. - A kis barátunk visszatért.

Valóban, ahogy a szán utasai előrébb hajoltak, és szemüket a távoli sötétségbe meregették, már látták is, amint apró hófelhők szállnak a magasba a fák között, s csakhamar felbukkant a mézeskalácsemler is. Mikor a szán közelébe ért, a levegőbe szökkent, és könnyedén landolt Hugarbug kinyújtott kezén.

- Van jelentenivalód? - kérdezte a boszorkány, miközben Griffendél megállította a szánt.

- Van bizony - csiripelte az emberke. - Megkergetett három mugli, két varázsló, egy róka, tizenöt malac és egy roppant kitartó holló.

- Úgy értettem - sandított a többiekre Hugarbug -, hogy megtaláltad-e a kunyhót.

A mézeskalácsemler mélyen meghajolt.

- De meg ám! Kövessétek a sarkcsillagot, le azon a domboldalon! A kunyhó ott áll a

fák között, alig öt percre innen.

Griffendél csettintett a rénszarvasoknak, és abba az irányba fordította a szánt, amerre a mézeskalács ember mutatott.

- Nincs sok időnk – kiáltotta, ahogy a szán egyre gyorsult, le a lejtőn, be a fák közé. – Már majdnem tizenegy óra. A farkas hamarosan támadni fog, ha nem érünk oda néhány percen belül.

A szán utasai erősen megkapaszkodtak, miközben a szarvasok havat rúgva a levegőbe egyre gyorsabb iramra kapcsoltak. Az erdő ritkulni kezdett, és a fák helyét hirtelen tar bokrok és fagyott cserjék vették át. A szán nagyot zökkent, hó csapott fel körülötte, egy pillanatra elvakítva a benne ülőket. Mikor ismét kitisztult a levegő, Griffendél hirtelen nagyot rántott a kantáron, ezzel megállásra kényszerítve a rénszarvasokat. A szán inogva fékezett le.

- Miért álltunk meg? – kiáltotta Hollóháti, és előre hajolt. – A kunyhó ott van, ennek a hófedte rétnek a túloldalán! Gyalog is csak öt perc volna!

- Ez nem egy hófedte rét – mutatott előre Griffendél komor arccal, mire a többiek nagy szemeket meresztettek rá.

- Á, igen, igaza van – dőlt hátra Mardekár. – Egy befagyott tó. Micsoda csalódás. Nem bírná ki a súlyunkat.

- Engem gond nélkül elbírt – csicseregte a mézeskalácsember Hugrabug markában. Hollóháti izgatottan fészkelődött.

- Van időnk megkerülni?

- Nem hinném – felelte Griffendél komolyan. – Nézzetek kelet felé. Látjátok?

- A fiatal boszorkány mindjárt hazaér – szólta Merlin a holdfényben hunyorogva. És valóban, a fehéren ragyogó hóban könnyedén kiszúrható volt az apró, vörös köpenyt viselő alak, aki a tavat körbeölelő erdő fái között sietett a kunyhó irányába. Oldalán lámpás lengedezett.

- Mit tegyünk, barátaim? – kérdezte gyorsan Hugrabug. – Képtelen vagyok elfogadni, hogy csak azért jutottunk eddig, és derítettük ki Merlin küldetésének igazát, hogy az utolsó pillanatban bukjunk el.

Griffendél lassan előre fordult a bakon, és elmosolyodott körszakála fölött.

- Van valami – szólt lassan –, amit már régóta ki szerettem volna próbálni.

Bármily élvezetes is – kiabálta túl Hugrabug a süvöltő szelet –, a rénszarvasok valószínűleg halálra rémülnek tőle!

- Ugyan mitől? – kérdezte Griffendél vigyorogva, és még szorosabbra fogta a gyeplőt.

- Nos, mondjuk attól – vélekedett Hollóháti –, hogy már hozzászoktak, a patáik érik a földet.

Griffendél vállat vont.

- Ugyan már! Elvégre ezek egerek, mint arra Malazár volt olyan szíves emlékeztetni minket, s mint olyanok, nincs elég nagy agyuk, hogy ilyesmi feltűnjön nekik. Nem lesz semmi bajuk, és mi is hamarost odaérünk végcélunkhoz!

- Távol álljon tőlem, hogy kötekedjek – sandított le a szán oldala mentén Mardekár –, de úgy hiszem, épp most repültünk el a kunyhó teteje fölött.

Griffendél ismét megrántotta a kantárt.

- Ó! Ne aggódjatok! A kunyhó mögött landolunk, így az ifjú Gabriella nem neszeli meg a jelenlétünket. Már-már tökéletes terv.

Szél fütyült az egyre ereszkedő szán körül. A rénszarvasok játékosan kapálták a levegőt patáikkal. A kunyhó kéménye vidám füstpamacsokat eregetett a fagyos éjszakába, s mellette – épp, ahogy Merlin mondta – csalén dülöngélt a törött szélkakas.

A szán tompa puffanással ért földet a kis kunyhó kertjében, még csúszott előre fél métert, aztán megállt.

- Siessünk! – lihegte Hollóháti. – Intézzük el azt a farkast! Feltehetően még szívességet

is teszünk neki, ha a másvilágra küldjük.

- Várj, Hedvig – tette boszorkánytársa vállára a kezét Hugrabug. – Nem ronthatunk be mind a kunyhóba. Jussanak eszedbe a küldetés feltételei! Nem láthatnak meg minket. Lopakodás és ravaszság, ez legyen a jelmondatunk! Egy egyszerű mugli vérfarkas elintézése minden bizonnyal nem igényli mind a négyünk jelenlétét.

Egy pillanatig néma csendben meredt egymásra a társaság, aztán minden szem Mardekár Malazár felé fordult.

- Lopakodás és ravaszság – szólt Griffendél. Szeme szikrázni látszott a hold fényében.
- Úgy tudom, ezek a te specialitásaid, Malazár.

Mardekár az égre emelte tekintetét.

- Jól van, megteszem – sóhajtotta. – De élvezni nem fogom. Ez mindenképp szerepeljen a krónikákban.

Mardekár méltóságteljesen felemelkedett, és kihúzta magát a szán hátuljában. Lesimította vastag köpenyét, megigazította a gallért és a csuklyát, aztán egy hideg fuvallat kíséretében átalakult. Artifex már hallott ilyesmiről, de látni még sosem látta. Mikor megtörtént, halkán felkiáltott, és magához szorította pergamenjeit. Mardekár visítva, vékony bőrszárnyaival hevesen verdesve röppent ki a szánból.

- Nem túl szép – jegyezte meg Hollóháti viszolygástól lefelé görbülő szájjal –, de el kell ismernem, hogy néha hasznos lehet, ha denevérré tudsz változni.

A denevér odarepült a kunyhóhoz, felmászott a falon, és csakhamar eltűnt az eresz alatt. Hosszú, néma percek következtek. Végül Hugrabug egyik szemöldökét felvonva hátrafordult Merlin felé.

- Honnan értesültél erről a ma esti küldetésről, Merlinus? – kérdezte.

- Ahogy mondtam – felelte a mágus. – A király küldött.

Hugrabug felsóhajtott.

Ebben a pillanatban robbanásféle hang hallatszott a házikó felől. Fojtott vonyítás hasított az éjszakába, majd dulakodás zaja hallatszott, végül pedig szörnyű, öklendezésre emlékeztető torokhang. Öt másodperccel később szó szerint kirobban a kunyhó hátsó ajtaja, és a szerterepülő faszilánkok között egy hatalmas, nagyjából emberi

formájú farkas zuhant a hóba, mintha valami szokatlan erő penderítette volna ki a házból. A lény a havat kaparva feltápáskodott, aztán átsuhant a kerten, és nyüszítve bevetette magát az erdőbe.

A szán utasai megrökönyödve meredtek a fára, amely mögött a farkasnak végleg nyoma veszett.

- Rosszul láttam – szólt szelíden Hollóháti –, vagy az a vérfarkas tényleg női fehéreneműt viselt?

- Szerintem inkább egy hálóing lehetett – javította ki Griffendél. – És főköttő. A főköttőben határozottan biztos vagyok.

Hugrabug ismét Merlinhez fordult, szemöldöke cinikusan a homlokára kúszott.

- Megtudhatnánk – kérdezte szárazan –, hogy a vérfarkas miért öltözött a fiatal lány nagyanyjának?

Merlin nagyon lassan, szinte alig láthatóan megvonta a vállát.

- Már megmondtam. Ez egy nagyon okos vérfarkas volt.

Az udvar túloldalán egy árnyék mozdult. Mardekár, kezében pálcájával, kilépett a kunyhó ajtaján, és határozott léptekkel megindult a szán irányába. Félúton megtorpant, mintha eszébe jutott volna valami, félig hátra fordult, és pálcájával az ajtó romjai felé intett.

- Reparo! – mondta lustán. A deszkák, szegek és faszilánkok a levegőbe emelkedtek, egyesültek, és visszaröppentek az ajtórésbe.

- Szép munka, Malazár – dicsérte meg Hugrabug, mikor a kopasz varázsló ismét helyet foglalt közöttük. Nem szívesen bár, de megkérdezem: mi lett a lány nagyanyjával?

- Hogy vele? – pillantott rá Mardekár, miután újra megigazgatta a gallérját. – Semmi baja. Szinte hihetetlen, de a vérfarkas egészben nyelte le. Egyszerűen rávettem, hogy, ööö, adja ki. Kissé módosítottam az emlékeit, amiktől meg lesz győződve, hogy egész este aludt.

- Ne vedd sértésnek, Malazár – szólt Malazár, miközben Griffendél egy csettintéssel indulásra bírta a rénszarvasokat. – De úgy hiszem, végül mégiscsak élvezted a

küldetést.

- A karácsonyi csodáknak sosem lesz vége - motyogta Mardekár, ám kerülte Merlin tekintetét.

A szán csendesen besiklott a fák közé, és visszaindult a kastélyba.

Egy órával később Merlin gyalog hagyta el a kastélyt. Rendkívüli módon élvezte a körülötte örvénylő hópelyheket, és mögötte egyetlen lábnyom sem csúfította el a frissen hullott hó csillogását. Ahogy maga mögött hagyta a kastély fényeit, és belépett az erdő sötétjébe, hirtelen megérezte, hogy valaki figyeli.

- Ismét csak üdvözetem, felség - mondta. Megállt, de nem fordult hátra,

- Már mondtam, hogy ne szólíts így - hangzott fel egy öblös nevetés. - Már rég nem viseltem koronát. Most csak ez a sipkám van, és ha őszinte akarok lenni, nekem jobban is tetszik így. Sokkal melegebb, főleg ott, ahonnan jövök. Felteszem, minden jól sikerült.

- Mint azt te is jól tudod - mondta Merlin, és a hóból előtűnő alakra nézett. Kreagle pufók volt, szakállas, és egy csillogó szán bakján ült, mely sokkal nagyobb és díszesebb volt, mint amit Hollóháti a tökből varázsolt. A szán előtt hatalmas, fejedelmi és jobban képzett rénszarvasok sorakoztak két oszlopban, egyáltalán nem olyanok, mint az átváltoztatott egerek. - Az idő számodra csupán játékszer, felség - folytatta Merlin. - Ha nem tudtad volna előre, hogy sikerrel járunk, nem küldtél volna.

- Jaj, ne zsémbeskedj! - csóválta a fejét Kreagle. - Te is tudod, hogy nem hagyhattalak magad végezni a küldetéssel. Nem csak a siker volt a lényeg, hanem hogy hagyd, hogy a többiek tegyék meg, amit kell.

- Az én tetteim nem érnek eleget?

- Számodra az a legnagyobb tett, Merlinus, ha hagyod, hogy mások segítsenek. Így

tehát, a tett ajándéka igenis sokat ér. És megbecsülendő.

- Legendák kezdenek terjedni rólad, felség – jegyezte meg Merlin, felnézve a közeli fák lombjára. – Az emberek saját történeteket találnak ki egy kedves öregről, aki ajándékokat ad, és segít, ahol kell. Úgy hallottam, páran még süteményt is hagynak kint, hátha meglátogatod őket. Ha titokban akarod tartani a létezésedet, jobban is elrejtethetnéd a nyomaidat.

- Úgy beszélsz, mint a manóim, Merlinus – nevetett a pufók ember. Hangjának vidám csengése volt. – Mindig azt mondják, nem kéne kísérletezgetnem az idővel. De hát ez csak egy nap egy évben. Mit árthatnék velem?

- Néhányan azt is gyanítják, hogy a titokzatos ajándékozó te vagy, felség – mondta Merlin, és mélyen a férfi csillogó, fekete szemébe nézett. – Legalábbis a jobbágyok közül. Szentnek hívnak. Még a muglik között is terjedni kezdett a szóbeszéd egy boldog, pufók emberről, aki odafent lakik, a sarkkörön, az örök tél birodalmában, ahol a manók titokba felépítették városaikat. Igaz, a nevedet rosszul ejtik. „Kringle”-nek hívnak.

- Kringle – mondta a pufók férfi, mintha csak a szó hangzását ízlelgetné. – Tetszik. Talán használni is fogom. Jobb, mint a Kreagle. Én már egyébként sem ő vagyok. Egyetértesz?

Drága barátom, nincs sok dolog veled kapcsolatban, amivel egyetértenék, de egy biztos: lenyűgözöl. Végtelenül mulattatsz.

A pufók ember ismét felnevetett, és barátságosan Merlin vállára csapott.

- Legyen hát az a karácsonyi ajándékom, Merlinus. Állandóan komoly vagy, barátom, túlságosan is.

Merlin kissé hátrébb lépett; tudta, hogy Kreagle – *Kringle*, javította ki magát gondolatban – távozni készül. Sosem maradt túl sokáig egy helyen.

- Mondd csak, felség – szólt Merlin. – Miért volt olyan fontos az a lány?

- Azért volt fontos, mert minden ember fontos, Merlinus – nevetett a pufók férfi. – De hiszen ezt te is tudod.

Merlin széles mosolyra húzta száját, és felvonta egyik szemöldökét.

- És ezen kívül – folytatta Kringle, megragadva a gyeplőt –, lesz egy nagyon fontos

leszármazottja innen sok-sok holdnyira. Egy utód, aki nagyon sok embernek menti meg az életét. Egy Potter.

- Mint a helyi fazekas? - kérdezte Merlin. - Mióta mentenek embereket az edénykészítők?

- Mióta érdekel téged, miért érdemes megmenteni az embereket? - felelte Kringle mosolyogva. Arca kipirult, szakálla fehéren ragyogni látszott a holdfényben. - Egyébként tetszett, amit a társad, Griffendél tett a szánnal. Repülő rénszarvasok, hát nem csodálatos? Azt hiszem, beszélek is a manóimmal, amint visszaérek a sarkra.

Merlin csupán a fejét rázta, miközben a pufók férfi megrázta a gyeplőt. A rénszarvasok olyan hirtelen indultak meg, hogy Kringle belepréselődött az ülésbe, és meg kellett fognia a sipkáját, nehogy levigye a szél.

- Ho, ho, hó! Boldog karácsonyt, Merlin! Boldog karácsonyt mindenkinek!

A szán besiklott a fák közé, és meglepően gyorsan nyoma veszett. Merlin némán állt a hóesésben, mosolyogva meredt a szán után, és a fejét rázta.

Nincs ki mind a négy kereke, gondolta Merlin, de ahhoz igazán ért, hogyan adjon jó ajándékokat.

VÉGE